

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 723/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. októbra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Zuzana Čížová, s. r. o., Jesenského 69, Bánovce nad Bebravou, konajúcou prostredníctvom konateľky a advokátky JUDr. Zuzany Čížovej, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19 CoE 39/2015-92 z 27. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 19 CoE 39/2015-92 z 27. júna 2015 (ďalej aj „namietané rozhodnutie“ alebo „uznesenie krajského súdu“).

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľ uviedol:

«Krajský súd Eisenstadt v Rakúskej republike vydal dňa 25.08.2014 rozsudok pre zmeškanie sp. zn. 4Cg 257/11k-42 zo dňa 25.08.2014 zaviazal osobu označenú ako [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na zaplatenie sumy 58.169,70 € s príslušenstvom spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]...»

Dňa 23.02.2015 doručila spoločnosť [REDAKOVANÉ]... Viedeň ako oprávnený, exekútorškému úradu JUDr. Beatrix Vargovej, súdnej exekútorky... Nitra, návrh oprávneného na vykonanie exekúcie.

V návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 23.02.2015 sa mal oprávnený odvolať na vyššie uvedený rozsudok pre zmeškanie Krajského súdu Eisenstadt sp. zn. 4Cg 257/11k-42 zo dňa 25.08.2014 ako na exekučný titul, pričom podľa oprávneného mal byť povinným sťažovateľ – teda [REDAKOVANÉ], s miestom podnikania [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]... Teda osoba iná od osoby označenej v exekučnom titule.

V zmysle prekladu rozsudku pre zmeškanie vydaného Krajským súdom Eisenstadt zo dňa 25.08.2014 č. k. 4Cg 257/11 k-42 predloženého oprávneným k návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 23.02.2015, má byť žalovaný označený ako: [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ].

V žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 23.02.2015, doručenej Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou súdna exekútorka JUDr. Beatrix Vargová ako

povinného uviedla [REDACTED], [REDACTED],
[REDACTED], [REDACTED].

Okresný súd Bánovce nad Bebravou uznesením sp. zn. 5Er/93/2015-48 zo dňa 16.03.2015 rozhodol nasledovne:

„Súd žiadosť súdneho exekútora JUDr. Beatrix Vargovej, so sídlom Exekútorského úradu Nitra, Štefánikova 49 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 23.02.2015, doručenú Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou dňa 25.02.2015, zamietá.“

Oprávnený, spoločnosť [REDACTED]

[REDACTED] Viedeň, Rakúska republika doručil súdu dňa 07.04.2015 odvolanie proti uzneseniu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 16.03.2015, sp. zn. 5Er/93/2015.

O podanom odvolaní rozhodol Krajský súd v Trenčíne t.j. porušovateľ uznesením sp. zn. 19CoE/39/2015-92 zo dňa 27.06.2015 tak, že uznesenie okresného súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoE/39/2015-92 zo dňa 27.06.2015 nadobudlo právoplatnosť dňa 24.07.2015...

Porušenie práva sťažovateľa podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

Prvostupňový Okresný súd Bánovce nad Bebravou v uznesení sp. zn. 5Er/93/2015-48 zo dňa 16.03.2015 po preskúmaní žiadosti o vydanie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu, správne konštatoval existenciu rozporu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a návrhu na vykonanie exekúcie so zákonom, nakoľko v návrhu a v žiadosti je ako povinný označený [REDACTED], s [REDACTED]

[REDACTED], dokonca s uvedením rodného čísla [REDACTED], avšak podľa Rozsudku pre zmeškanie vydaného Krajským súdom Eisenstadt zo dňa 25.08.2014 č. k. 4Cg 257/11 k-42 je žalovaným [REDACTED]

Z výpisu zo Živnostenského registra Slovenskej republiky prvostupňový Okresný súd Bánovce nad Bebravou tiež správne zistil, že povinný [REDACTED]

██████████ je odlišným subjektom od povinného označeného v návrhu na vykonanie exekúcie a v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, kde je ako povinný označený ██████████, s ██████████

Prvostupňový súd postupoval v súlade so zákonom, keď vzhľadom na skutočnosť, že oprávneným označená osoba povinného, nie je povinným z exekučného titulu, ide o osobu odlišnú od osoby uvedenej v exekučnom titule, žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol...

Porušovateľ, Krajský súd v Trenčíne v odôvodnení uznesenia sp. zn. 19CoE/39/2015-92 zo dňa 27.06.2015 konštatoval, že v prejednávanom prípade je spornou otázka účasti v konaní na strane povinného, t.j. či povinný označený v návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie a v žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je osobou totožnou so žalovaným v exekučnom titule.

Uvedenú spornú otázku však porušovateľ vo svojom rozhodnutí vôbec nezodpovedal.

Porušovateľ tiež v odôvodnení vyššie označeného uznesenia konštatoval, že zastáva názor, že označenie účastníka konania, ktorý v konaní vystupoval ako žalovaný (t. j. v konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul), zodpovedá označeniu povinného ako samostatne zárobkovo činnnej osoby v zmysle návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie, resp. žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Ďalej podľa porušovateľa, nakoľko v prejednávanej veci sa jedná o cudzí exekučný titul, označenie účastníka konania, ktorému bola uložená povinnosť, zodpovedá spôsobu označovania sporných strán v štáte vydania exekučného titulu; je však z neho dostatočne zrejmé, že ide o fyzickú osobu – podnikateľa, čomu nasvedčuje aj uvedenie mena povinného – ██████████ v označení žalovaného.

Porušovateľ poukázal na kópiu faktúry zo dňa 23.08.2011, z ktorej má jednoznačne vyplývať, že osoba označená v konaní ako povinný vystupovala v obchodnom styku s oprávneným ako samostatne zárobkovo činná osoba, používajúca identifikačné číslo pridelené jej ako fyzickej osobe – podnikateľovi – ██████████, z predmetnej faktúry má vyplývať, že na faktúre je povinný označený ako ██████████

a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 CoE/39/2015-92 zo dňa 27. 06. 2015 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 CoE/39/2015-92 zo dňa 27. 06. 2015 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Porušovateľ je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vrátene trov právneho zastúpenia, ktoré v prípade úspechu sťažovateľ vyčísli.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ tvrdí, že uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol jasné a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s uplatnením nárokov a obranou sťažovateľa proti takému uplatneniu a so sťažovateľom koná ako s povinným, označuje ho za povinného napriek skutočnosti, že k tomuto nemá žiadne skutkové alebo právne odôvodnenie, ktoré by malo oporu v zákone. V danom prípade porušovateľ žiadnym spôsobom nevyriešil, ktorá osoba má byť v exekučnom konaní povinným, keďže sa v odôvodnení zaoberal iba otázkou dostatočného, resp. nedostatočného označenia účastníka konania.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným

(všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Namietané uznesenie krajského súdu nie je konečným rozhodnutím, dôsledkom ktorého by bolo právoplatné skončenie veci. V dôsledku vydania namietaného uznesenia krajského súdu bola vec vrátená prvostupňovému súdu, ktorý v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 192/2011 ďalej pokračuje. Sťažovateľ má a aj bude mať v ďalšom štádiu konania pred Okresným súdom Bánovce nad Bebravou, resp. v odvolacom či dovolacom konaní pred krajským súdom alebo Najvyšším súdom Slovenskej republiky, možnosť uplatniť ochranu označených práv, ako aj svoju argumentáciu týkajúcu sa skutkovej a právnej stránky predmetnej veci, z čoho vyplýva, že má ešte k dispozícii iný právny prostriedok ochrany tých práv, ktorých porušenie namieta vo svojej sťažnosti. V tomto štádiu konania dôvody uvádzané sťažovateľom v sťažnosti same osebe nezakladajú ústavnú potrebu zásahu ústavného súdu v prebiehajúcom súdnom konaní (m. m. I. ÚS 538/2014, I. ÚS 112/2015).

Ústavný súd už vyslovil, že nemožno akceptovať, aby napĺňanie úsilia o spravodlivé súdne konanie príslušným všeobecným súdom nahradzoval ústavný súd svojím vstupovaním a ingerenciou do dosiaľ meritórne neskončeného konania. Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľa až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nemajú možnosť namietaný protiústavný stav napraviť (m. m. IV. ÚS 322/09, I. ÚS 112/2015).

Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, ústavný súd ďalej poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) a právo na spravodlivé súdne konanie sú zásadne „výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (III. ÚS 33/04,

IV. ÚS 163/05). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03) obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd už v rámci svojej predchádzajúcej judikatúry taktiež vyslovil, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je také porušenie, ktoré nie je napraviteľné alebo odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). V nadväznosti na to ústavný súd poukazuje na to, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo (napr. IV. ÚS 254/2011, I. ÚS 112/2015).

Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, sťažnosť odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. IV. ÚS 115/07).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. októbra 2015